

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **P. T. N.**, st. př. Vietnam, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji** se sídlem Hanoj, 13 Chu Van An, Vietnam, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

- I. Určuje se, že sdělení žalovaného ze dne 28. 11. 2016 žalobkyni o tom, že jí nebude uděleno vstupní vízum, čímž jí byl fakticky znemožněn výkon práva vstupu a pobytu na území České republiky, které má jako cizinec s povoleným trvalým pobytem na území České republiky, bylo nezákonným zásahem.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 18.1.2017 domáhala ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu spočívající v tom, že žalovaný dne 28. 11. 2016 žalobkyni sdělil, že vstupní vízum jí nebude uděleno a tím jí fakticky znemožnil výkon práva vstupu a pobytu na území ČR, které má jakožto cizinec s povoleným trvalým pobytem na území ČR.

V žalobě uvedla, že pravomocným a vykonatelným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 10. 2016, č. j. 65 A 6/2015 – 35 bylo o její žalobě proti žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, na přezkum rozhodnutí, kterým bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobkyně, rozhodnuto tak, že se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2015, č. j. MV-83558-3/SO-2014 ruší a věc se vrací k dalšímu řízení. Na základě tohoto rozsudku je tedy žalobkyně cizincem s povoleným trvalým pobytem na území České republiky a má právo vstupu a pobytu na území České republiky (dále též „ČR“). Protože v současnosti (pozn. soudu v době podání žaloby ze dne 18. 1. 2017 došlo soudu téhož dne) není držitelkou průkazu o povolení k trvalému pobytu, dostavila se dne 14. 11. 2016 na Velvyslanectví ČR v Hanoji a podala žádost o vstupní vízum

za účelem návratu do ČR a vyřízení nového průkazu o povolení k trvalému pobytu (dále též „žádost“). Tento postup zvolila podle informací zveřejněných na webových stránkách žalovaného, jejichž kopie k žalobě přiložila, přestože tento postup nemá oporu v zákoně, neboť držitel povolení k trvalému pobytu vízum ke vstupu a k pobytu na území nepotřebuje. Při podání žádosti bylo žalobkyni vysvětleno, že žalovaný jí nemůže vydat přímo průkaz o povolení k trvalému pobytu, že vstupní vízum slouží pouze při překročení vnější hranice EU k prokázání oprávnění vstupu a v ČR jí bude vrácen průkaz o povolení k trvalému pobytu. Dne 28.11.2016 bylo žalobkyni žalovaným telefonicky pak sděleno, že se jí vstupní vízum na pokyn Ministerstva vnitra neuděluje a má se dostavit za účelem převzetí cestovního dokladu. Žalobkyně však odmítá převzetí cestovního dokladu, protože má v ČR povolen trvalý pobyt, má právo do ČR vstoupit a žalovaný je povinen jí výkon tohoto práva umožnit.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný v zastoupení Ministerstvem zahraničních věcí ČR nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že jí popsáné jednání naplňuje znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.. Žalovaný žadatelku dne 28. 11. 2016 telefonicky informoval o nemožnosti udělení vstupního víza na základě předchozí komunikace s Ministerstvem vnitra ČR (dále též „MV ČR“). O skutečnosti, že došlo ke zrušení původního stanoviska MV ČR z důvodu chybného vyhodnocení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyni, byl žalovaný informován teprve dne 5. 12. 2016. Neprodleně, po získání této informace, zavedl žalovaný dne 5. 12. 2016 novou žádost žalobkyně o udělení dlouhodobého víza, které bylo následně vyznačeno dne 8. 12. 2016. Žalovaný se domnívá, že žaloba je v nastalé situaci, kdy bylo žalobkyni uděleno dlouhodobé vízum za účelem převzetí povolení k pobytu, neopodstatněná. Ustanovení § 82 s. ř. s. propůjčuje možnost soudní ochrany žalobou těm subjektům, kteří byli přímo zkráceni na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalovaný jednal v daném případě secundum legem je podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nedůvodná.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, neboť mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu tak, jak jej žalobkyně popsala v podané žalobě a jak jej soud ověřil z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným k přezkumu zákonnosti jeho postupu.

Podle ustanovení § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhá, aby soud autoritativně určil, že sdělení žalovaného dne 28. 11. 2016, že jí vstupní vízum nebude uděleno, jí fakticky znemožnilo výkon práva vstupu a pobytu na území ČR, které má jakožto cizinec s povoleným trvalým pobytem na území ČR byl nezákonným zásahem. Z uvedeného je tedy bez dalšího zřejmé, že žalobkyně usiluje toliko o určení, že zásah byl nezákonný a proto soud shledal žalobu přípustnou bez ohledu na to, zda se žalobkyně mohla domáhat ochrany svých práv jinými právními prostředky (§ 85 s. ř. s.).

Soud při posouzení vyšel i z judikatury správních soudů ve znění aktuální judikatury RS NSS ze dne 30.5.2017, č.j. 7Azs 227/2016-36 a č.j. 10Azs 153/2016-52.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že se žalobkyně dostavila dne 14. 11. 2016 na Velvyslanectví ČR v Hanoji za účelem podání žádosti o vstupní vízum za účelem návratu do ČR a vyřízení nového průkazu o povolení k trvalému pobytu (podání žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. 2016 STJ 1140029, věc podnět na zrušení pobytu adresované Ministerstvu vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, dále též „MV“). Na to MV sdělením ze dne 25. 11. 2016 informovalo žalovaného, že žalobkyně nemá na území ČR povolený žádný druh pobytu, její pobyt byl ukončen 15. 1. 2015 a vzhledem k tomu MV nedává pokyn k udělení dlouhodobého pobytu žalobkyni D/VR/99 k její žádosti ze dne 14. 11. 2016. Na základě tohoto sdělení žalovaný dne 28. 11. 2016 telefonicky informoval žalobkyni o nemožnosti udělení vstupního víza ve smyslu předně zmíněné komunikace s MV. Podáním došlým žalovanému dne 5. 12. 2016 sdělilo MV žalovanému, zda by bylo možné zrušit tímto způsobem původní stanovisko MV k žádosti žalobkyně „neudělit“ ze dne 14. 11. 2016 vzhledem k chybnému vyhodnocení probíhajícího řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, které doposud nebylo pravomocně skončeno. Současně byl žalovaný požádán o zaslání nové žádosti o udělení D/VR. Toto podání bylo následně upřesněno sdělením MV ze dne 6. 12. 2016 adresované žalovanému, kde se uvádí, že má žalobkyně na území ČR povolený trvalý pobyt od 28. 11. 2003 a s ohledem na to, že probíhající řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebylo dosud pravomocně ukončeno, dává MV ČR OAMP pokyn k udělení D/VR/99 s platností na dobu 6 měsíců ode dne vyznačení s tím, že má žalovaný předat žalobkyni poučení o její povinnosti dostavit se po příjezdu na území ČR ve stanovené úřední hodiny na konkrétní pracoviště MV ČR OAMP s platným cestovním dokladem a platným dokladem o zajištění ubytování na území ČR k pořízení biometrických a dalších údajů nezbytných k vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 10. 2016, č. j. 65 A 6/2015 – 35 vyplynulo, že žalobě žalobkyně na přezkum rozhodnutí ze dne 12. 1. 2015 č. j. MV-83558-3/SO-2014 ve věci trvalého pobytu, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí MV ze dne 18. 4. 2014, č. j. OAMP-2520-19/ZR-2013, kterým byla žalobkyni podle § 79 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR, bylo vyhověno, žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla soudem vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Soud na tomto místě připomíná, že shora zmíněný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 10Azs 153/2016 – 52 bod 100 odmítl názor 1. senátu vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1Azs 164/2016 – 27, podle kterého se nelze bránit zásahovou žalobou za situace, kdy žádost byla sice nestandardním způsobem (jako příloha ke stížnosti), ale účinně podána. Uvedený závěr lze obdobně užít na nyní projednávanou věc a soud tak nevešel na obranu žalovaného, že nejsou dány podmínky pro postup podle § 82 s. ř. s. k propůjčení možnosti soudní ochrany žalobkyni, která jeho počínáním nebyla zkrácena na svých právech, neboť jí bylo dlouhodobé vízum za účelem převzetí povolení k pobytu uděleno a žalovaný jednal secundum legem, pročez žádal, aby soud žalobu zamítl. Podle stanoviska soudu nelze žalovaným uplatněný náhled na posouzení věci aprobovat, neboť rozhodný je skutkový stav, který oba účastníci řízení shodně tvrdili a soud jej ověřil ze spisového materiálu.

Při posouzení věci samé a důvodnosti žalobních tvrzení soud proto uvážil shora popsany skutkový stav a dospěl k závěru o důvodnosti podané žaloby. Z něj jednoznačně

vyplývalo, že žalovaný dne 28. 11. 2016 žalobkyni sdělil, že jí nebude uděleno vstupní vízum. Učinil tak na podkladě informací MV, u kterých bylo následně zjištěno, že neodpovídají skutečnosti. Uvedeným sdělením tak žalovaný žalobkyni fakticky znemožnil výkon práva vstupu a pobytu na území ČR, čímž nezákonně zasáhl do jejích práv, neboť v té době disponovala oprávněním pobývat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že orgán veřejné správy (Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky) neměl úplné informace a nevěděl o vydání zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci trvalého pobytu žalobkyně, pročez po žalovaném nesprávně požadoval, aby žádosti žalobkyně nevyhověl, nemůže mít na závěr soudu o nezákonném zásahu žalovaného, spočívajícím ve shora uvedeném sdělení, vliv.

Lze tak uzavřít, že za situace, kdy žalovaný dne 28. 11. 2016 žalobkyni sdělil, že jí vstupní vízum nebude uděleno a fakticky ji tím znemožnil výkon práva vstupu a pobytu na území České republiky, ač v té době disponovala platným povolením k trvalému pobytu na území, se žalobkyně právem domáhala ochrany před takovým jednáním žalovaného/nezákonným zásahem u soudu.

Soud proto žalobě podle ustanovení § 87 odst. 2 s. ř. s. vyhověl a určil, že sdělení žalovaného ze dne 28. 11. 2016 žalobkyni o tom, že jí nebude uděleno vstupní vízum, čímž jí byl fakticky znemožněn výkon práva vstupu a pobytu na území České republiky, které má jako cizinec s povoleným trvalým pobytem na území České republiky, bylo nezákonným zásahem.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal právo na nákladu náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč a náklady právního zastoupení za 2x hlavní úkon po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále též „advokátní tarif“), dále 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a DPH, jehož je zástupce žalobkyně plátcem ve výši 1 428,- Kč, tedy celkem 10 228,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. listopadu 2017

JUDr. Ivanka Havlíková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.